

ETICKÝ KODEX ZAMĚSTNANCŮ ČESKÉ KATOLICKÉ CHARITY

“Blahoslavení milosrdní, neboť jim se dostane milosrdenství.” (Mat 5, 7)

“Česká katolická charita - domovy duchovních a řeholnic je součástí římskokatolické církve. Její činnost je službou milosrdné lásky a pomoci bližnímu v nouzi, která vychází z křesťanských zásad, a to bez ohledu na jeho příslušnost k rase, národnosti a náboženství, státní a politickou příslušnost.” (Stanovy ČKCH)

Hlavním úkolem ČKCH - domovy je zřizovat a provozovat charitní domovy pro řeholnice a duchovní. Proto je základním mottem zaměstnance ČKCH laskavá snaha pomoci starým a nemocným řeholním sestřím, kněžím i dalším obyvatelům našich domovů prožít naplněné stáří.

Naše práce je zaměřena především na lidi, kteří jsou nejen věřící, ale navíc celý svůj život zasvětili Bohu. Proto se od zaměstnance ČKCH požaduje úcta a pochopení pro život z víry našich obyvatel a maximální snaha umožnit jim co nejlhodnotnější duchovní a svátostný život.

Víra

Charita - to je církev, která obvazuje raněné, navštěvuje nemocné, utěšuje opuštěné. **Proto k vnitřním předpokladům práce v charitě by měla patřit víra, nebo alespoň ztotožnění s křesťanskými životními principy.** V charitní práci nejde jen o to, odvést za mzdu kvalitní práci, případně poctivě splnit pracovní povinnosti, ale i šířit kolem sebe skutečné lidství, jak ho kolem sebe šířil Kristus. Proto se zaměstnanec charity snaží, aby jeho práce vycházela z jeho života s Bohem.

Od zaměstnanců se vyžaduje respekt ke katolické církvi.

Lidskost

“Lítéra zabíjí, ale Duch dává život” (2 Kor 3,6). Není dobrým věřícím ten, kdo není dobrým člověkem. **Proto je průvodním znakem služby naslouchat potřebám obyvatel i spoluzaměstnanců.** Zaměstnanec se snaží nejen prosazovat své způsoby řešení, ale i naslouchat potřebám druhých, nejen tvrdě prosazovat “pravdu”, ale i ve všech situacích vidět člověka, o něhož jde především.

Diskrétnost

Zaměstnanec pracuje mezi starými lidmi, kteří se často díky bolestem či nemocem chovají jinak, než se od lidí duchovního stavu očekává. Ale *“nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi.”* (Lk 3, 37), a uvědomme si, že Noemovi synové *“...vzali plášť, vložili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespatřili.”* (1 Moj 9, 23). **Proto je pro zaměstnance samozřejmá ohleduplná diskrétnost, zvláště před cizími, kteří nevidí i mnohé až heroické ctnosti obyvatel... O to víc je mlčení namístě, když se jedná o profesní povinnost: zdravotníci o zdravotním stavu, účetní o finanční situaci obyvatel i mzdách zaměstnanců, vedoucí o personálních záležitostech obyvatel i zaměstnanců...**

Profesionalita

S lidským přístupem jde ruku v ruce skutečná profesionalita. **Proto se zaměstnanci, každý ve svém oboru, snaží stále vzdělávat a vnášet nové poznatky do své práce.** Neexistuje žádný dobrý úmysl, který by mohl omluvit profesní selhání, které vyplývá z neplnění povinností vlastní profese. **Zaměstnanec jen trpně nečeká, že bude “shora” někým pověřen, poslán, inspirován, ale iniciativně přistupuje k řešení všech problémů na jeho úseku. Každý se musí snažit plnit povinnosti dobře nejen podle svého svědomí, ale i objektivně.**

Poctivost

Vzhledem k tomu, že velká část zaměstnanců ČKCH se hlásí k víře, považuje se poctivost za samozřejmost, která není nijak mimořádně deklarována ani kontrolována. **Očekává se naprostá poctivost, což samozřejmě znamená nejen nekrást, ale hlavně poctivě hospodařit s charitním majetkem a moudře rozlišovat, co je skutečně potřeba a nutné pro chod domova a dobro obyvatel a co je pouze osobní záležitost.** Není zakázáno používat v rozumné míře telefony, faxy, kopírky, stroje, aj. k soukromým účelům, ale je samozřejmé, že každý nahradí, co díky této pomoci od charity získal.

Protože poctivost není nijak zvlášť kontrolována, zjištěné případy nepoctivosti - které ohrožují celkové morální klima - se řeší velmi přísně, převážně okamžitým odchodem zaměstnance ze zaměstnání.